

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 lipca 2012 r., w której oddalony został złożony na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾ wniosek strony skarżącej o dostęp do określonych dokumentów postępowania w sprawie kartelu (COMP/39.125 — Szkło samochodowe);
- obciążenie pozwanej jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: niezbadanie poszczególnych dokumentów wskazanych we wniosku

W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że decyzja nie opiera się na konkretnym i indywidualnym badaniu każdego pojedynczego dokumentu. Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja jest oparta na błędnym założeniu, że w niniejszym przypadku istnieje ogólne domniemanie, że zastosowanie ma wyjątek.

- 2) Zarzut drugi: naruszenie obowiązku uzasadnienia

W tym miejscu strona skarżąca podnosi, że Komisja, oddalając w całości wniosek strony skarżącej, przedstawiła w swojej decyzji jedynie ogólnikowe rozważania, a zatem niewystarczająco ją uzasadniła. W opinii strony skarżącej stanowi to naruszenie obowiązku uzasadnienia i tym samym naruszenie istotnych wymogów proceduralnych.

- 3) Zarzut trzeci: niezgodne z prawem wykładnia i zastosowanie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001

W zarzucie trzecim strona skarżąca twierdzi, że wykładnia i zastosowanie przez Komisję wyjątków uregulowanych w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 są niezgodne z prawem. Zdaniem strony skarżącej Komisja narusza stosunek reguły i wyjątku oraz opiera się na zbyt szerokim rozumieniu „ochrony czynności dochodzeniowych” i pojęcia „interesy handlowe”.

- 4) Zarzut czwarty: nieuwzględnienie okoliczności, że egzekwowanie przestrzegania prawa kartelowego będącego prawem prywatnym stanowi interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001

W zarzucie czwartym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja niesłusznie zaprzeczyła istnieniu nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu wnioskowanych dokumentów. Zdaniem strony skarżącej Komisja powinna była w szczególności w ramach wyważenia interesów uwzględnić okoliczność, że także egzekwowanie przestrzegania prawa kartelowego będącego prawem prywatnym stanowi interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2012 r. — Gaumina UAB przeciwko Europejskiemu Instytutowi ds. Równości Kobiet i Mężczyzn

(Sprawa T-424/12)

(2012/C 373/15)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Gaumina UAB (Wilno, Litwa) (przedstawiciel: adwokat Saulius Aviža)

Strona pozwana: Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn z dnia 26 lipca 2012 r. o odrzuceniu oferty spółki Gaumina UAB złożonej w przetargu EIGE/2012/ADM/13;
- zobowiązanie Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn do kontynuowania procedury przetargowej i oceny oferty spółki Gaumina UAB złożonej w przetargu EIGE/2012/ADM/13.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady przejrzystości i bezpodstawnego charakteru decyzji
  - Strona skarżąca utrzymuje, że przeprowadzając procedurę przetargową EIGE/2012/ADM/13 dotyczącą usług poświęconych działalności komunikacyjnej, zgodnie z rozporządzeniem nr 1605/2002,⁽¹⁾ rozporządzeniem nr 2342/2002,⁽²⁾ rozporządzeniem nr 1922/2006⁽³⁾ oraz treścią zaproszeń do składania ofert, Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn naruszył

wymogi dotyczące poinformowania uczestnika przetargu o przyczynach odrzucenia jego oferty (art. 100 ust. 2 rozporządzenia nr 1605/2002) oraz zasadę przejrzystości (art. 89 ust. 1 rozporządzenia nr 1605/2002), a także, opierając się na subiektywnych i abstrakcyjnych kryteriach oceny ofert technicznych, odrzucił ofertę strony skarżącej bez podania uzasadnienia takiej decyzji, ani wskazania liczby przyznanych punktów, nawet pomimo wystosowania dodatkowego żądania udzielenia tych informacji.

- 2) Zarzut drugi dotyczący nieprawidłowej oceny oferty strony skarżącej oraz bezpodstawnego charakteru decyzji o odrzuceniu oferty

— Według strony skarżącej Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn błędnie ocenił jej techniczną ofertę oraz naruszył zasady równego traktowania i niedyskryminacji (art. 89 ust. 1 rozporządzenia nr 1605/2002), odrzucając jej ofertę ze względu na to, że jej części technicznej przyznano niewystarczającą liczbę punktów, mimo że oferta ta spełniała wymogi określone w zaproszeniu do składania ofert, a także była zgodna z przedmiotem i celami umowy. O błędnej ocenie oferty świadczy także fakt, że strona pozwana nie przedstawiła żadnego uzasadnienia ani wyjaśnień co do poszczególnych punktów przyznanych za spełnienie kryteriów oceny ofert technicznych, ani informacji, ile punktów przyznano łącznie ofercie technicznej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 248, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 1)

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1922/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (Dz.U. 2006, L 403, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2012 r. — Austria przeciwko Komisji

(Sprawa T-427/12)

(2012/C 373/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Austrii (przedstawiciele: C. Pesendorfer, pełnomocnik, wspierana przez M. Windischa)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 lit. d) w związku z ust. 2 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 lipca 2012 r. w sprawie pomocy państwa S.A.28487 (C 16/2009 ex 254/2009), w którym udzieloną przez Austrię gwarancję finansową na rzecz Bayerische Landesbank opisano jako pomoc państwa udzieloną przez Republikę Austrii na rzecz Bayerische Landesbank w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE oraz uznano ją za zgodną z rynkiem wewnętrznym ze względu na zobowiązania zawarte w załącznikach I i III oraz warunki określone w załączniku II, a także
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym

W ramach wskazanego zarzutu strona skarżąca podnosi, że przed zakwalifikowaniem przyznanego przez nią środka jako pomocy nie została ona wysłuchana przez stronę pozwaną. W konsekwencji została ona pozbawiona możliwości przedstawienia rzeczywistej treści prawnej porozumienia i zgłoszenia późniejszych zmian stanu rzeczy.

- 2) Zarzut drugi: naruszenie obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 ust. 2 TFUE

W tym miejscu strona skarżąca podnosi, że Komisja nie uzasadniła w swej decyzji, dlaczego sporny środek należy uznać za pomoc, względnie dlaczego pomoc ta jest zgodna z rynkiem wewnętrznym. W konsekwencji podmioty, których akt prawny dotyczy zostały pozbawione możliwości zapoznania się z głównymi powodami jego przyjęcia, a sądom Unii uniemożliwiono przeprowadzenie kontroli, do której są one powołane.

- 3) Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 i 108 TFUE

Według strony skarżącej uznanie spornego środka za zgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc stanowi naruszenie art. 107 i 108 TFUE. Strona skarżąca wyjaśnia w tym względzie, że za przyznanie spornego środka nie zostało wypłacone żadne wynagrodzenie według stawek rynkowych i że środek ten nie ma też wpływu na stabilność finansową czy utrzymanie dostępności kredytów w państwie, które środek ten przyznało, czyli w Austrii, względnie że Republika Austrii nie może we właściwy sposób nadzorować w innym państwie członkowskim realizacji jakichkolwiek celów, jakie mogły zostać wyznaczone.

- 4) Zarzut czwarty: naruszenie art. 125 TFUE

W tym kontekście strona skarżąca podnosi, że zgodnie z art. 125 ust. 1 TFUE państwo członkowskie nie odpowiada za zobowiązania rządów centralnych, władz regionalnych lub lokalnych innego państwa członkowskiego, ani ich nie przejmuje. Ponieważ jednak zaskarżona decyzja Komisja ma takie właśnie konsekwencje, strona skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 125 TFUE.